

بازدید شد
۱۳۸۲

۸۵۹۲-۱

کتابخانه مجلس شورای ملی
کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب **تجلیات اربعه** **شاه و دام** **(اشعری)**
مؤلف **محمی الدین ابراهیم القادر**
موضوع **تاریخ**
خط **نسخه**

بازرسی شد
۳۷

۷۸۹۰۹
۱۱۵۴۱

شماره ثبت کتاب

خطی «فهرست شده»
۹۵۰۳

بسم الله الرحمن الرحيم

بخوان نعت خلیل الله	بگر آن نوز خورشید ماهیت
بسه کرد از شیخ صفانت	بشق مجنون بیدی مکانیت
بشرافتی بنی آدمیت	بوصف صفات اسم عظمت
بایه رحمت کوره رحمت	بعشر عظیم تحت مکانیت
بنه خاتم ختم انبیاء	به پادشاهی پادشاهانیت
یا الله حاجتی آنه گشت تمام	اگر کم خامم بیم بدرستی تمام
ایده انیسام پادشاهی شان	قطر بوجه رحمت دریای پادشاهی
قطر بوجه رحمت یکبار به جبهه	وزی ندر و نای بندگی کمر
زبانم بحد رحمت گشت گشت	هر چه نثر انوار بوزیریم ویا
دریای درونم مدام در شو بو	درج دایم کوه فرشت بو
لعل و جوهر یاقوت مرجان	وینده حکاکان بارون جگر
بنیونه دوکان بویینه عطا	جوانم بخت کوه بخت ویا
تا نماند نامم مشهور بو	دیدم بد چه کان بزرگام بود

بازدید شد
۱۳۸۳

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: خشت آب حیات بهار و بهار

مؤلف: محی الدین پسر محمد تقی

موضوع: تاریخ

موضوع: خطبه

شماره ثبت کتاب: ۷۸۹۰۹

۱۱۸۴۱

۸۵۹۳-۱۳

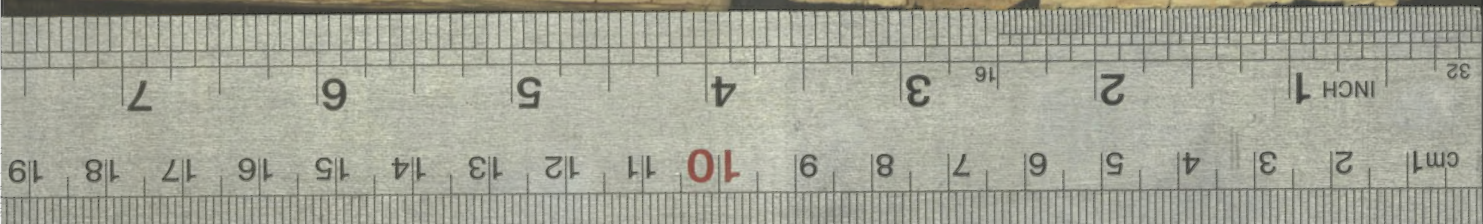
۹۱۱

خطی «فهرست شده»

۹۵۰۳

بسم الله الرحمن الرحيم

بخوان نغمات خلیل الله
بگو آن نوزخ خوشه ماهیت
بسه کرد را شیخ صفات
بشق مجنون بیدری مکان
بشرافتی بنی آدم
بوصف صفات اسم
بآیه رحمت کوره رحمت
بعشر عظیم تحت مکان
ببه خاتم ختم انبیاء
بیارشای پادشاهان
یا الله یا جی آنه گشت
ایده نیاورم پادشاهی
قطر بوجده رحمت
وزی ندر و نای بند کمر
زبانم بدج دست گشت
هر چه نزارم بوزیرم
دری و نامم کوهر فرشت
لعل و جواهر قوت سرجان
دیده بدجه کان
ببینو نه دروگان بویینه عطا
جواهر بنگت کوهر بزرگوار
تازه نامه نامم مشهور بو

تا بواجون مدحش مان باد تو
نیازم ایدن رحیم الرحمن
بلفظ کوران بواجون تمام
هر کس که مدام آید حیدر
هر کس که دانش نثار دهم
مرد به دانش چه خیر کتر
بدانش منوط دولت براده
اینه کشت بخت دانای داود
به توفیق تو ارحیم رهبر
چون لواجینک رو مات فرنگ
محمد حنیفه شی دل دل سوار
دیو دیرد شعریو کلا اندام
اوروشی سردا وقت صبح
آخیز کرد خراور به صبح صلاه

مدح ساقی خوشتر باطله
بکرون سناي جنگ شای مرد
مدح شای مردان علیله
مدام شتر بش آب کو شتر
چون خیر کن کرم یا بولو کام
درخت خیر شایم به برن
به دانش خیر شایم به ده
بکس ممد و بخشش یا ورن
بواجون شای حیدر صفه
واجون حنیفه جو آورد به جنگ
واجون باجراشی ویردن به
چون به محمد به ودانیه دام
آوردن مال و دولت قهر
سازد اسپای به جنگ رو مات

دمووی هزار

دمووی هزار اصبی به کزین
سوار به لوا وادی پیغمبر
پافچه نصرت فرورده خستر
رسول سرور جیش به کبالت
پیاده به آب جیش کرد نور
ده شبان روز نگین خواب
بعد از یازده هم به وادان دولت
دین دیار حصار جیوه
اصحابان دین قلعه به تان
مرسم به توفیق دهنده واد
اصحابان دین جانفد اتنی
دختی ستاره صبا آشکارا
جگر دای رخسار آب هر کبر
جنانه شمع صدای گزین

جفی دیش سازد ابرم جنگ دین
جیش به لوا بکروش نور
به دست کوران لوا پیروز
کرد نور نیار و نرا که راست
رو کرد دولت رو مات قهر
قطر شای بیکای خورده به خوا
به حیدر و بوم پادشاه رو مات
بلین ترجه چرخ ظلم شای رزو
فرزون ترجه چرخ برزا وادان
فتحش بکرمی با برداو
هر چه موچی لاله تن می
قلعه شهرشان هر چه دیار به
روی جهان پوشینه وریا قهر
موات گزین زمین روی

شخصه خبر بر دولتی شهر بار
 لعین پیرا به جود آب سحر
 پیرا شکر بنگر کام و دل یمن
 دانش را سپاسی باران
 ترک تیر انداز پادشاهی نکست
 سحر کردن و میدان سپا
 سولگندم داران بلبات چپک
 چرخش و چون فرزند دولت بنوا
 جارج و چار شتر و احمد هزاره سوار
 علی را آما سپاسش کرد علم
 سپای به سامان سوار در بر
 آمار در و چنی بر نفسی
 حنیفه دخترش و قیصر به
 آخیز کرد خیز اسول خرامان

سپای به سامان قلعش دران
 سپای به سامان جهنم کشت و
 سپای به سامان به نهایت
 سپای به سامان جاده کران
 او عهد نزار و چنم کرد جنگ
 نازدن زننده بشو بند ما
 چونک قلعه من کرد نش بد
 در نه سرچش من مکروم مناس
 آما خیدان بزم کار در زار
 صد هزار سوار را ان تقلم
 چنی شاردن آمدان و رلاو
 قفا به آسمان آما بر صفا
 به چین دینه ماه انور به
 برک جنگ پوش جسد نادان

شع و له ی باوش

شع و له ی باوش چون شاله نو
 دانش به بر ایدم رص
 بکبا نم بچنگ علی جاده کار
 قیص و اوت ممد و موت بچنگ
 دانش من چنی علی جاده کار
 برضای باوش اور و دور و دور
 خرامان خزا و دینه کول تر
 اسپش به کبک است چون خشت
 پریشان زمین کرد و جمع لکن
 زره و داودی آو کرد و دور
 که دوش از زرافشان
 شمشیر پولد و تیر پر جوهر
 زربین کله و خف کیت بسرا
 به اول زمان آتیه به بیان
 بزم جنگ و دین بواز و دستور
 بدریم دستور بشون و غرا
 مرجه سپای او بکرون دما
 متر کون بری ایله نامر و ننگ
 کر بکر و جنگ چنم بنوعار
 پرس برک بچنگ و حرم کیا
 جسد و امان پوش برک زار
 چون باد و صحر غانا شتر نیم
 سوار به دینه خسرو پرویز
 شمس جالب است نزدی
 کرت به ستوه کیا که کن
 مرصع تمام است نزدی کمر
 دست راست اور و پرویز
 سواران یک یک مشت غنیمه ان

لوا بچیدان چون مردان مرد
تا که بویین کردنای کرون
آمانیدان وینه بشور
عید ایند شفق شمع بخت
نفر شکر بکا وینه بشور
عید دیش زینت زر نگار
عاشق زینت بوی زر شکر
دانش بخت زور دست
حنیفه کز شکر مرد زوی هوا
کردش شکر مردان کز شکر چنی
کرت بچکوه نیش وزمین
چاک که میان زرش کز به قیام
آمان بخت جتن مرد شکر سر
عید دیش وینه ماه انور

دات بیو مردی بکین
کیا مکر و خلطان چنی بون
دانش اصرایان خاکتا سر
آمان بچیدان چون شکر نرس
چنی حنیفه مهر اوران
دیندیده پیر غریب
سویا بخت شکر سول تر شکر
اوس جو دای بخت
آمان بخت زوی مرد قضا
بکرت شکر بخت صاحب قضا
کرت و کله و چو دقت زوی
دینه شکر نیش وزمین
دایم بخت زرش چو دقت
دانش کتا بخت شاه قیصر

کنا چه کینه بنم

کنا چه کینه بنم و اچیدر است
دانش من بایوم قیصر
بخت رضای ویم بخت
اینه چند دختن ملای
ارباب دار بر سر ده
الکر و ابالکر کنا
چو ده دیدیم چو آب خور
مهر مطلق مکر و دقتن
عید دات بخت کز پیر ستور
حنیفه و دانش بخت اوران
تو چنی رسولای غوام
هر تازندگان کیا نم هن نو
دات به حنیفه شمع نام
چونکه به دستور آمان و غلام

دیت آمان نه بخت بایوت کیا
به ستاره آمان چون مومن
دینه کز بخت بکرت و امان
کر کز بخت شکر مردان
تو چنی رسول شکر دین
هر جو دقت و دیدیم بخت
بخت و بختان اران بخت
مزانون راکت قومانم حقیق
حقن کفارت و زرا غلام
ای بخت بخت بایوم کز بخت
مهر کز بخت پیر دشت بخت
جاستانه رسول بخت
الکر رضات بخت شکر
ملیکان بخت بخت رحمت

۴ حنیفه و استرصد وینه باو

علی و ات پشتر کول جنت با

تابینه او علم کنو و سه

حنیفه گفت رجیده رکعت نکوش

خرامان خیرا وینه کول تر

بیاله وینه کول جنت به

کیسوش چون کن بهرام کوز

چولاش بیجا جینش چون جا

لب وینه عقیق پرده یمان

رشته قدرت به جسد امان

چون زینای مهرشت خوان

جو دو ما علی کث ز الفقار

قیصر دیش چه قوا کربا قتل دجا

چه سپاه کوران شمشیر نقرش

مکرون فده ای دین محمودی تو

شونپای علم سبز معطی

جد دین مزهب شمشیر

طکیسوی منکین سیاه و شمشیر

جسد تا و با پوش برک ز زر

شکر از انش جهان شربت

بور عنبر مده اکا کابور عنبر

طابروش وینه کن بهرام

کیل جواهر در سر جان

موات جورن به بهشت امان

ردان به نفق صحابه کین

رد کرد و نالت طایفه کفا

چنی اهل شادمان و سلام

اول ز الفقار حرام زرب

جسد سام بر قضا

جسد سام بر قضا ز الفقار

شاد است کرد بین وینه طالع

مرزب دین ت مکرون قبول

الیه یقین علی و ات قیصر

والت رومت بهشت مدرو

قیم اسله مشدر لدر قبول

چنی قوم فرد خویش تبارش

علی شه ویش هم بویش لبر

حنیفه مور کث بهدا حتر

اهل مدین آمان ویشوار

حنیفه و استرید اول و کوا

تاسر نکیشون آستانه رسول

عزیز او کفن من دیم غو

علی و ات پشتر آمانت فزنا

رو کرد و نکیر زایفه کفا

دانش با علی مروتن آمان

ایمان عا ورون بخدا و رسول

قبو مکرون دین پیغمبر

رای دشمنانت مکرون ناپن

ایمانش آوردی و رسول

ایل احسانات طایفه کث

رد غدینه مبارک آورد

شاد و لدی کول علیه السلام

بروشان بنابر بعد علوان

ار بقول من تو مکی کار

یک جای میگیرند ارون قبول

دیده به نورم روشن باو

بجد و آستانه معطف بر

خفیه ردی کو باستانه
رسول الله در حدیث نبوده
خاک بر پاشی مالدی محمدی
رسول در چهارم انورشی
مددشان در شیشه سار کوی
بن زون بوضع به یک قطره
دست شکر بنون بهشتی
رسول بول چشتی موان
والله خفیه تو بر تو اس
تو بر اصحابه طرشتی
خفیه و انشی ببارون
شاک بالار تو مناجح کو
خفیه دانی یا خیر البشر
اول حاجتم ابدان یا رسول

بدریج الولد ویرن بی شاک
کلمه شهادت اوردی بند
کلمه شهادت آورده بقی
حلال لیل شکرش
صد ثقه بدریجی و لیل
آفرید که شکرش بهشتی
شکرش دینه جلالی فرید
خفیه صورت بردی شاک
هر چه بر تو خفیه بیدار
بحسن زلفا مکررست به
شما حاجت در آردن بگری
چه امرت بر زخمی و در
بواران حاجت اول تا آخر
علا بنو جیش بکرم قبول
و اسم علم

و اسم علم جوهره
بار خدای جبریل امین
پارسل آورد وجودت پیما
سیم فرزندی حق بروم پنه
جداول زمان بود خدای
جو در نیکو اجبار جلیل
هر که به حست اسم تو آید
چه شرافتی تو محمد نام
به تنگ هر که محمد نام
یا الله یعنی نام محمد
جو در نیکو رسول سرور
والله خفیه بامر خدا
بار خدای بقول رسول
مردشان بهم شین بخواب

نیکو چینی من بروز کار
چه عرش عظیم آسان زمین
والله باینه پر خدای
نام محمد بنو نشود نه
بیچ کس نبی به محمد نام
ولای مصطفی کیا است جبریل
نام فرزندی شینو محمد
آمر دوزخ و نشی حرام
آمر دوزخ و نشی حرام
شراره دوزخ لیمان بکسر
جو در برج دمان رینا کو هر
هر سه حاجت جبریل روا
پایه شان که در ایجا بوقبول
دینه ستاره زهر مکر باه

بار خدا بس نهان
چه کون چین زهر و زرافتن
چنین طفل و پیشتر مکر و نگاه
مرادم اید به چه سر به حاصل
چکر کوشه ویم ویم بدید ویم
نیازم جلدی غذا و نه اید
للهام بدانای بنای بر سر
یا کان کردانای لمیزل
قایم رختش و روم کرد و کشت و
رو و هفتم باب کلبه بنبر
قایم جهنم آورد کرد ز بنیه
هفته طاعت شیر و شیر و
یک روز شرمه روز و روز شربل
وات بفاطم رسول سرور
طهر

چنین حاصل چه شاه مردان
پیدا به سر در صاحب ازمان
صد صلواتش در ابروی مصطفی
برین السلام محمد به اصل
من حله نمندان بریم
چه کوی حشمت بنیم نا او میر
نخل مرادم باد و سر و بر
بشرافتی مصطفی بر سر
مرادم اید به یا و ام بمراد
غسلان بکرد و دمان بکوه
نام طفلان محمد بنیه
جو و ما بدست دایتان کیر
بمعاف وینه رسم ذال به
چه امر من ابرو شو و بر
چنین مکیه

چنین مکیه جو و موه
دینه خواهر بنیشو بدست
هر چنی جدت بنیشو بدست
فی طوعه و اتش رسول سرور
الکر من بقول تو نکردن کار
محمد بنش و ابیه هفت
چون چه شست ویر و یا و او را
علی چه جازات مکر و
چند مرتبه به رضای رقتی
هر نام محمد به نروی دنیا
چند فرزند ویش دی نکار
هر روز صبر بار شک خداوند
که فرزند دشت نهر شش بنیم
واتان ایجا بر و شان بقا
انجار

بنابا آخرت بنی رستگار
غریب ن به پیشتر بنی رستگار
فیشتر رنبه تو مینویار
چه امر خدا نشون و بر
که جلدی خدا مین رستگار
سر زمین بنور او به بهشت
عزیز نقرای دین آورد و خجالت
محمد حنیف حنی ویش سرور
بناک تینا مکر و شش غرض
نمش و جنگ علی و تنها
چند شش خواگی خوا بنی انرا
مکر و شش به ذات فرزند و بلند
کوهان وینه گام بنیم و نیم
تنامی کوران مکران قهار

۸
به برضای تو برانی راور
اگر تو رضای بی‌قیمت
اگر من بقول تو نکردن کار
علایه شفت آنکه گفتار
هر کسی برضای من شود برادر
ار تو برضای من مگر کار
ایمنه ده روزن بخدای جهان
اگر مکانی بی‌وجه ریشه در
اگر کافر و از مسلمان بود
کافران بنان جنتش مردن
فرست ز سیم و سیمانه
هر کس شش واکوش جرمش
هر کس خاندان نادان برادر
محمد و اشیر و دیگران

به آستانه تو باغبین و در
هر کس زلفین و پادشاهت زین
کی جملار خه امیر استکار
بحق خدای صبر استار
اگر کسی در دورداد و
نمودن دست و پایش و شکار
جهان به بخت یمن آرزو نان
من جبهه بی‌نای سر مار و در
کافریش حیفن یکشوی نان
کورنانان جنتش مردن
درستو ایمان کشت بلندی نوه
کورنانان به دین به ایمان
برین رسول دیوش بود
هر رای دای من چون رود

(امانتان بلوه)

امانتان بلوه برادر
عادات محمد رضای من ایدن
ده اشتر چنت مگردن قضا
انبارم تمام سپردن به او
بوقت و وقت مکرمدار او
بلدم هر وقتی بشهر میاوی
محمد و اشیر روح روا نم
جهان من پرست مگردن
عادات مبرش چنت بوران
دانش مبرش چنت یاورن
نواش خه امین جبالدی
اور و محمد چون شاله نو
اسم اعظمش جویدر انور
رختش سینه جودن در او
نابله جهان سده برادر
فرزندم تو ز بهوم او میدن
خط منو سیمون و لدی انبار او
بارت مکر و جبهه کنه جو
بلدم بشرتی کم نکر راه
ممدار مکر تا ممدار
هر چی ممدار چنده فرغانه
بلدم و تنیا نشون و راو
بش بغه کشت بری آرزو نان
او بولدیت قدک بهرن
اون ماجر اش ناورد جبر
جنت سران بوازو شریک
برس طلسمات دیوان دیوانه
مشرکت شریک ماستر قضا

۹ قطران بیکادور و تاپاوار
جودقت بیابان صبا آتشگاه
عمدی بر جانگوش قرار
قطران بیکادور و تاپاوار
یاران فدک دستان جراحی
دانش لایقین نورش گرامن
آمان و پیش و از حقار و کبار
بعد استراام بشهرستان برود
آمان خورشید و سلسله اسلام
چون که نطفه شاه مردان
اوند تواضع جنت مکرور
سینه بنانو روز خه متان کرد
روز چهارم و انشیر خاظر
محمد و انشیر یاران

ایوارجه کوشید کشتان قرار
محمد و خشن رستم بسوا
جهره بر دوزخ ماش قطران
بعد از روی سیم بقد کتیا
سواران آماجوان شالنه نور
مرهم به نطفه شاه مردان
بعد عز و ناز بر دستان و شاد
بریک جملی فرمانش برود
دست نور کستن بوبینه غلغله
ادان به سلسله اید بر بیابان
یمن کس و یانشه ویش راه نور
نقل و نباتات پریشان آوار
جه جو کندی جیش تن عاظر
تواضع و سن قطران کرانبار

اینم ده روت

اینم ده روت بلکده روتون
اکرمهانی بیوترا و ه
سینه بنانو روز خه متان
جهره اما همت خواهی کرد
دانش محمد قطران کرانبار
مزلان در بریش نانور
دانش محمد بیابان جوالن
مدارات بنو نهما رصه نهما
چون که نین بلده بشون برود
محمد و انشیر سواران
ان انوات ویش شمشه نوا
ممت خواهی کرد و حیدرانیا
هر تار و شنبی مشع براده
خورشید به بشو برده بیوا
سپانک الم اور در دقتیا

یانشه با بوی من به آرد بکود
میسود به نان بشو و ما و ه
روز چهارم قطران کرانبار
روینا نراه قطران کرانبار
ارادت جیشین منی بوجوا
تاشین و ما و ان چول بر خط
مکان و ما و ای ممکن مغولن
سینه براده غشو قطران
نبلده جیشین ممدون و باده
امن نام و پشت جیشین
وقت به دینا غروب بواق
سوار بر دوزخ متان کرد
خدا و مکر و به شمش جیشین
سپانک الم اور در دقتیا

۱۰
چو رنگد افعل بهار بے
کاشه بشون قطار براده
سرایمش سن چو لیبان
هر کیز را که چون با پیش نور
دانش خدایا چشمن تقصیر
نغمه خالونه مادر پدر
نمراون من را که کم کردن
ایما بگون پادشاهان
غیر چه تو فخر کنین رهبر
حقیق نامر توروش کز نظرات
ابراهیم چون بر آرد جنا
یوسف چون کز خلد صغای غم
یونس جهمان جوطر راوار
ایوبت چون کرد بر کرمان خلد

شب دینته دیو بر تارنه
گاه منی نور کا بهار
هر جا بر او منی شتابان
پیچ ماجرای با پیش و سر
جیبایا بند ایستور دایم کبر
چه کم رای منی نر اردن
خبر یکم جنی بر اران غم
تو نه رهنمای کنم کردی راهان
رهنمای غیرم بوزی نور
رونی ش تو به آما و سپات
مست چون بر که دزدی دریا
جنی زینتی یاد ناست بهم
چون ت بر آرد سر بوسه
که اکس دن نرنا کو شکی

در لیل بخیر جانی

بکیمانه چه سر سپیم بر دوان
خا و مکرو پشت جهمان پیمان
زور و او پیا شش بر دو بالاک
کامیاد پیشش کا و دعاوه
کاهی کم بی کامی ز بهور
یادناش بوجه بانه کز زمان
شوق او خیمه بدین نمایان
شوق او خیمه منما نو جبهه
سقف او خیمه ستون سیم ضا
نماده کلبه مشک آموچی
ده فرسخ منی بلکه زیانتر
دیده خیمه کیشن نا جاده
دینته فقره ناز بلیل شرای
بوصه ای دل سوز عشق و غاوه

کو شمع خورشید کرمات شکر کرد
تیمه انشعاب بود از خورشید چون پری
یکه دایره بدی که دختر به
دایره بدی دختر شغری برود نام
شعر کنایه می معصم شاه
بردم مویش دایره بدی دختر
بردم مویش دختر بر دایره
الکرخت من نکردن بسیار
من به غفلت فخر بزاریم در سخن
اوس موی چون اندام زشتش
بروخت بن تر و دران دهان
بروخت چینی م بگرد گفتار
راظیم اردا هم بر شو بردان
یه کام بلایه کیریم بدتش

در شکله جور به چون بیند
یکه زمره بدی که مشتری
دایره چون ماه بدی دختر چون
شعر بدی سوات کلنگ
صاحب خوش طلیح بدی
حرکت منتهان چینی غفلت
که بو خنده اند بر دردم دایره
جدرست معلوم زرد موی
بدی رضای من با بوم کیم
بیزارم جدرین رنگ و شکر
راظیم اردا هم بر شو بردان
گفتارش موییم بزار ما
چینی من نیوا و بهام بزار
مکر خنده اند بگرد خسته

اگر خنده اند

مکر و جیک ایستاده مان
متر خنده این جبهه الهی
فلک بر دهان مکر و بهیم
کس غم دور دور ما و ه
بشان نمیدان بغرم غم
نیفتش ز الفقار دل دل کوا
بر روی ده هزار سوار تمام
بهر جامه شوجت روا این
جهان بد نورش قدرت شکر
برنگ رخسار بوسف جامه
هر کیز نمیدان غفلت روی تو
تا روی قیامت معی بسیار
زیا تر بی روی تو جوی او
بکینچه چنگ فرزند در بند

اگر خنده اند حق جبهه آسان
بردم مویش دایره بدی دختر
غمین منیش ویت مدبر
سرمه پاشان مشهوراد ه
او خنده اند رو چینی م تفتی
شای مردان شیر پروردگار
جدر فرزندش محمد من
عمو زاده رسو الهی من
بدی لادینه لوبه شکر
بشای تو کت جور لقا من
اگر خنده نبی به شوی تو
اگر تو مدی رنگ رخسار
روشن موی روی تو به روی
بنارم این جملای خنده

دشمن درینا دشوی تو بیا
او را به کردی شغری شناس
اگر او مدیم من نام چه خبر
اگر تو کار بر لب من ساز
اگر بنوشی خبر ز ما ندا
و که نه بحق خدای آسمان
محمد باو از زنا ابی کوشش
زنان هر دو شان به پایا
هر دو دستش از مدها برآ
دشمنان جوانی مدد را بخوا
بویینه افتاب چه پرده پنهان
او نه کردشان تماشای رنگش
دانشان پیشتر می آویزاد

چنی سر به پیشانی
در کز جلدی از نیت حیا
صد جبار کیان در پیش بگو
او چون ماه و خورشید است
بر کیز من چه تو بنویس
لازم دریم مدون و خدای
مکشو چه عشق و بیم یک
جنگاه پیش ما بنویس
باو از مرکب بر آمان بود
دانش غنچه آما چه درآ
خرامان وینش کلان و بار
دانش تو سخن آما چه گفت
هر دو بین زاندر شیر خد
به پیش آمدن چنین مدعا

به پیش آمدن

به پیش آمدن چنین مدعا
محمد وینش بوسف گفتان
احلم عربین رانم و لا و نان
ارضمانان من تو همانان
قصه من کردن بهمانان
ای پارس اسن ایستو همانان
اگر به بدی ایستو آب نان
صبت بهمان آفتاب نکشاک
خوش خلق خوشن ای تو بگو
به پیش کیم ایستو زانیم
شعر فنی او آمانه سخن
غنچه فرخوش من کو او بخیر
اگر چه ما به او از دانا
اگر می فتنش شیر بویا بلنگ

چی بر ویدی چنین گفتن
کوهر فتن کرد چه رج و نان
گناه من نبین قصه تبار
سحر حیدر ای کاروانان
بگردنک من چه خوانان
تا وقت صبحه فرمان بون
بنده فرمان بون به بد و پیکان
بدوان مشون بدمای سفر
بیا عورتیم ایستو همان
بنا بواجب آب نایم
کوهر فتن کرد چه رج و نان
بضر کند آمو مد و کیر
جداست شود من نمایی
بروشان بضر سوز و جگر

استریم میوای چنکا م
نامش غلغله بزرگ فضلین
من شعریم ناسن یا بوم مقصم
غلغله فرزند فضل کورن
محمد و استر کول خرامان
ار بواجو در دوزخ عالم
الک بواجو در دوزخ عالم
اوجه انداز با کشت در
شعر و قات و اید اوصاف
چون آدمی زاد عربستان
جه جهمان بیجا که دستان پیا
شعشع زور خیمه بگردش سلا
او چنی شعر نشست و بان را
شعری و ات و اید به مهنتن

آب ناسان لیت کرم
عموداده من ملک
صد هزار سوار میوای مقصم
برف چون دوزخ نشسته خون
زور نشسته ناسن
من سواجو کینا چون کیم
من سواجو کینا نواجو کیم
بوسینه چون جرخش بر دوزخ
مهمان غریز از صد کارن
باشو سها بوز روح روان
چون یوسف قدح و جادونا
وانت علیک بعد اقرار
وینته زینتی یوسف کفایت
چیشن نوزد فرزند فرزند

برای حضرت

هر چه چرخ فرزند فرزند
یاور میوای و اید و اید
دایه طعاش چنی دست بخوا
طعام پر آلت فلفلیان
نشان ز رشتان پیش انداز
دینته بزرگان که دستان
کردن قنیت در دستان بهم
شعر به گفتار اما جود
وانت کجوان بر زاده
نه تو موات اهل عربین
محمد و استر نوزجی نم
اسم من معدن نام مشهور
جدت در مدینه نام نشا
من اهل کوفه کتیم و اید

باور بور میوای چنی مهانت
شوان و اردمان نان چنی مهانت
آوردش پریش بر دوزخ
نیاشان عنوان چنی پیش انداز
فغان رصع سینی سیم صاف
وروشان بهم چون شمشیر
شعری بوسینه بر و اید
احوال صحیح چشم سوره
من جود و اید تو من نم عجب
عرب کی چون تو حاله نفا
آدمی اید عربستان نم
اهل عربین سکنت حرن
آدمی اید عربستان نم
تو پسن و اید سراجی آدمی

۱۴
توسو آفرینین چه نزلاد
شعر بویننه زلفی ای کنگار
سن شعریم ناسن باو معنم
غضنفر جلد شرور ز نشر کند
برری نیم تو کنگار چو دست
باو اوت بچقبت خانه فر
مدرست پند شرع پهل
اگر تو جو که عیلت برتری سر
نام بزکیت منو نم و نه
کردن بهم ای عهد پیمان
بهر بوقت ستاره سحر
بغنی غنی تو مکرون رسوا
چی مکاند انش کمر دویه
چی مکاند انش مکدن سان

تبارک تنیا چون مکر انجا
کوهر افشان کرد بر درج و دان
سج هزار سوار میوش نقلم
پای تو میگردم علی کیمت
سرشای سردان مادر پیر
ارغلی ای سینه باور چه جگ
چمنی چند هزار قومان کج مال
شعبت بجله مکرون تو
سیا دالاری مدرست پند
چمنی غنظنفر مغش کمر دروا
بشر خانه عرا بر برور
سحر تو نم و دانست چمنی چند
سحر معنم مادر رسوا
اوسا مدران در روی شامی

اوسا جو دما کرد

اوسا جو دما کرد نامی کون
ایمشو ایمو تو منیشین
اگر شو میو مکروت پند
بله دیدن تو من دست
اگر یک ساتی تو در بر جلد
دیدن تو کردن من نشین
دیوانم کردن جمان
محمد دانش چون تو سندان
ارو قایمی بجد و فامن
سن جو عشق تو درلم یکبار
شعر ویش غنظنفر انزان
دانش ای دیه جستان ندر
کمر زش کردن صده تن تنگ
رایه دوات شعر ویت

کس نرا نو چون مکر و چون
نابوقت چه هر جی با بار
و کمر غنیو صبح منی رسوا
باهر عشق جگر کم یکبار
چون مرغ وحش کوز و نه
چون تو جد عرب نمید
متر کون تا کمر نمود و فانت
نمید پدا چه کل جهان
سن یو فاده خیل جفا من
عشق تو کردن پاننه من
برش ج کیمت اش آبیر مکرون
ای جابل برست ملون بپور
اگر بش تو سوز و سر چه رنگ
یکم جو اندام او بنو کم

۱۵ او مید شمس بود بخندان و بش
شع نردی بعد ان هر دو تن سیم
محمد و شمس در دینه پلنگ
و اشیر بکلمه خود کور معلومند
چو ما که شمس که کاشی برست
بخت نردی سینه شمس و کشتن
ارضا نام من مکر و شمس که کمان
و اشیر چنانم که چون غطف
محمد و اشیر جلالت که در جدا
و است چنی چنی غلط چنی خون
و دینه شیر نرد است بمونوه
شع و است صدق نرد و است
محمد و اشیر فرجه نام
او با چنی من بی بهام و تن

یک سوچ اندام او نمید و کشت
غطف چون د بود و او اندام
عنان که نرد شمس قایم که چنگ
بر نرد مفز شمس و ابه و نرد
و اشیر زمین و او دینه شمس
و اشیر شمس چنی بر شمس
و رنه جلدی تو مکر و شمس
بقربانت بو تو بکه سر
بنو فیک حق حکم خدا
روان د نردی خیمه نرد
تکه دینه نرد سمنووه
باصل نصیب که است
ار تو مزانی نامونش نام
صدیون غطف نرد شمس
او چنی شع

او چنی شع نشت بخت نرد
و ابه طلع شمس حاضر کرده
او چنی شمس که نشت نرد
شمن کفایت اما جد نرد
و اشیر ای جوان بر نرد
نرد سوات اصلم عرب
عرب که چون تو نرد و شمس
مک خاطر چنی نرد
و اشیر پیش نام نرد
اگر که نرد من بر یون تو
راست نرد ای بر بیان
تا تو ای راست و است بر
ار سوا چنی راست خاطر نرد
محمد و اشیر فرجه نام

بروشت نام و ان بکام مراد
محمد و اشیر فرجه نام
در دشت بهام چون شمس
مواص صبح شب سحر سحر
من جد و است تو منی خون چوب
عرب که چون تو عمارت نصیب
که بو دینه تو کرامات شمس
پیش که با نرد چنی است
هر کس در نرد بخت شمس
با تو شو بر این چنی
اهل چکن چه کون و است
غنی نرد وید و کید نام
و رنه رخ نام بار مبر و بار
ار تو نرد از نامونش نام

جو دما تو بیت معلوم و لم
 ایچی رسوا چون پنهان است در
 سن اکنام تو برت نام
 نام محمد یوم حیدرن
 بهلولان کشت جلد پنهان
 اور و که شیر بکیر و م برت
 دایه و ات بحق خدا کی است
 اصل نصبت من اور دما
 کربنت کرت برت نهوا
 آمان بو چون چه ک نشی
 جو در تکه ایند بربا نم
 و انش ای دایه چش چون پنهان
 محمد و انش شریو کلند ام
 اکبر ویند رسول سدر

(هنور آفتاد)

بنور آفتاب نور جنبش
 نیازم ایرن بکری قبول
 و ات به محمد شری عزیز
 سر بسجود فرمان تو
 در طشت بصدق آوردن ای
 او شو تار نذر دشت خا و
 دشتان معتم بزم جنگ دین
 محمد صلح جنگش کرد نور
 لغزش لیکان بزم صلا ی جنگ
 دیند یایور ویش نماند
 بدیده حقیر مدیده و نه
 اگر شفتی نام من چی و
 بویندو حکم دانی کرد کا
 شمشیر کشت پنهان کافر
 بحق منهدت ایمان دینش
 ایمان باورس بخدا و رسول
 چه کینه گان کتر کینه م
 کیان بر طمان بقران تو
 بگفته سرور صاحب مان
 تاج کوی مشرق سر کشت آفتاد
 چن ویش و در سپای سیم
 نشت بخوان زین دینه سیر
 جلدش خوی و با خواش خوی
 پیچ ناما پنجم تاهی لکر
 خزان زور کیم بندن پنه
 هر کز حدیانت توانای و بر
 چن موزون لار و بان ملار
 وز مین سینه وینه خزان

۱۷ شمشیرش فرق هر کس دگر
هر چه وقت چاشت تا بفرنگ
هر چه وقت صبح تا بخور آوا
ملعون در شش کشته و ابرو
کوران پستانش نه بد ماه
توفیق حق لشکر افتاد
در شش شری تا بریده غنک
من به دما تو بخدای کلام
بوات ای مسکن با بزمین بیا
موی نو سپای منتقم شکست
محمد و آتش هیچ مگر اندر شش
ارمن بکیر نزد جبهه کفا
جبهه من ندان هر کیر نه پست بچنگ
باطل نه بخوشه تقدیر

و نیمش مگر بومینه خبا
زمین کرد نهون کوران
کشته لعینان بهزار باوا
پشت کرد بکیر ز طایفه کفا
کس نام بسر کس پیاده
محمد قد و چارین
متر سو کوران تو کوران هلا
زینده کی بوم سکوم حرام
فقیل لشکرش ماورد صباه
لازم هر سه مان ماورد
بومینه بکوران چشش مگردن چشش
بهوم نه ز شش تمام تو آکا
بروانه اراجچه مای نهنگ
تقدیر علامه جشش نهنگ

باور طعای

بخور طعای بکیرین نور
دایه طعای پیر او جوان
هر سه شان چو که کترش نا تو
شعر از این چنی کلند ام
بحق تو جبهه پست عیش
محمد و آتش شعر یو کلند ام
مردان هر چه دایه کفین
ار او در شش من نه چین
اگر پشون برک غزای چین
شعر و قات بقول من کلند
قطره بر روی امینو تا برد
چو که بسو تو بنی شینبش او
باور غطفه فقیل نامش
چنی معتظم ماوردان سپاه
پوری بهم چون شهید شد
آورد شش پیرش بهم بکین
دارد شان بهم چون شهید شد
و انات نه بشفق خدای صبح
هر چه سواجی دل بزمیر نه
اگر شای ویم بدرین تمام
انکار نکو وجه کار کردار
دیوان غما نو نرودی سر زمین
مردان بیگانه اسپای روم
چنی زیر زامن بکیر می قرار
تا بویلا بیت شهر باور تو
نولات روم هر چه دایه
دشمن ندر او قدر ارجش
بر سه مان مدد بیا و فناء

ابرو که می بستر زبان
 صد ترا سوار بر سوار شدن
 بر یک محمودی و نار ان به همدن
 بهر جامن ن بزم جنگ دی
 محمد و انتر سر مدن و سنگ
 الکرب و در حبس پانتر فضیل
 هر کس شو تو ابرام شو تا هم
 ای شو بر سر مان بیشین باد
 از شو تا بوقت سعاد کمر
 وقت هیچ دیشان آما سباهی
 فصل لعین وینه شیر مکت
 مکتان مردان چنی مرتفا
 ی ویندرا و خیر غظنفر
 جوانان نشان وینه شیر مکت
 پهلوانان نشر مستان کبان
 بوینه منار هر یک را نشن
 ابرو کارمند پوست که درنگ
 هر یک چنار می سکون بنی
 جلد آخواه و راه خواهر خوا
 یقین پیمانده عمرش بهر کمال
 کس نرا نوجوش می شو سر
 تا بوقت صبح هر چه با د اباد
 می شد چنی شعری بوینه سنگ
 زینان لرزنا کا و ما هی
 شبی نشد ابراک بقت
 باد و در دست چنی مصطفی
 درین لاشه گفتن به پار
 شعری به دست رست و بان

غظنفر به سر

غظنفر به سر دامن نرو ک
 غرا و شعری کورنا بکار
 اینده کین جلدت نشان بکنج
 شوی بوینه کول خرامان
 بدت و مدت پری دین
 ای جوانه تو موی نشن
 اینده تو باج نشن جلالان
 شو کار روان بر تبه فقیر
 ای واره وقت به به ایم و
 واتش مردن ای شو می نم
 در شپیا به بهی نمان
 در حال غظنفر اما ج شکا
 بریده غصب نفیر ویا
 واتش ای جوان مندر نشن
 جسد و امان کربان چاک چاک
 اینده که کشتن غظنفر بزار
 چنی تو را زان مکر و دماغ
 واتش بفضیل مردن آمان
 هر چی سواجی را نشن چو نشن
 بد آب نمان ابرو نشن
 بواجون شر حشیر کربان
 کمر پشیر نفی چول به نریر
 لایا لیلان هر که و
 تا وقت مکر بنده فرمانم
 تا بش و اردن او نه نمان
 در شکله ایوان مدرا به سوار
 واتش به مرکب مکر و جاده
 باز بهی که ابرو نرین دست

از صفت بر سر هر ما و ه
 جوان اید شفت خست بخار دین
 دانش ای ملون بیا مورنگ
 تقصیر آتشین بواجوم پنه
 دانش تقصیرت می نزلانو
 جوان اید شفت دینه خیرتر
 کرش کرینه غنظف برست
 هر چند ویمان دست از رخا
 اید صفت مانعی ک سیاه
 وقتیم نازنا اید صفت زن
 فضیل چون کشته غنظف بکش
 غم آید بکر او بوینه شیر
 خیمه ز رستون آلدی لاجور
 شیر لومحاش چنی کلندام
 به پای اسپ نرین بشو براد
 دینه کبر تر شفت بخوان برین
 کبرنی مهمان دشمن کردن جنگ
 اسپ نرین بچیز مستانم
 بزور ورم اسپ جنت مستان
 لوانمیدان چنی غنظف
 دانش بز میند اوینه خیر
 نکرش قبول می نام و دانش
 وقتیم نازنا غنظف کر شاه
 بنجر سرش بر باد جنت
 سوجان باش بر آن کفش
 جهمار جانب بریقه کشت
 بکران پاره دینه خاک خور
 هر سه بنزده بازان و لا

پاره پاره شان

پاره پاره شان بکرون پیغ
 محمد ز تره نکرش اندیش
 نفرش میکا دینه یور
 شمشیرش کین او بوینه
 ملون چونک دانش همه کوا
 بریده غضب بر باد لشکر
 در دانش سرع بوینه
 حمله شان آوردن تین شیر
 و دانشان بکر دشمن بکلند
 یک یکتر بکر بوینه پلنگ
 کرینه او بکرش برست
 بونک نورشم اید هر مان
 چنی شفته کفار
 محمد چنی قوم آشوم بر
 جسته نین نکر و ن در پیغ
 گفت ندریش بوینه کمر کوش
 زمره در بچه کوران هزار
 همه سوارش کشت دینه غنظف
 دانش پمانه و لقم رشیا
 دانش کشت اسپر کشتن و
 بضرب مطرب بوز و شجرت
 گفت ندریش می چون شیر
 پری محمد جلیع بایست
 بضرب پوست ده سوار چتر
 دانش بز میند اوینه شمر
 یارب بقدرت بر میان پنهان
 بهر رتوفیق یارب در کار
 اندر غر اش کرید و ابیه

بر آمویر وینه مهر بار
دست لا بشتر کوران ملعون
جنانکه نصیر صدای تپل کوس
محصل جگش کرد نو
دینه شیر جگش و هر کس بر
زیر بر جگش کوران کمر اه
دانش بغضیل بیا بوس نک
ملعون تو چنی صد هزار کوا
روان سیاه تو آتوم بر
روان سیاه تو آتوم به حیاه
بوسه بیکم رانی کرد کار
نفرست بیکم بزم صلا دین
فضیل در شس پای اویش بیکم
به ملوانی بیا مش عقم به

شکری و چهار صد هزار
آمان و دمان خیمه ز سون
رو جها پوش وینه آتوم
دینه شیر ز سیر آتوم
ادکس سدا مت سر و سیر
هر ج وقت صبح نایه چاشته کلاه
شتر تو هر ج نایه بوزن چنگ
مکر بیک چنی بیک کوا
جودین منعت خدا و رسول
صد هزار سوار و زوبی بیکم
چون بوزن لیسانه و شاله
پانصد سوار و سوار و سوار
والتشای یاران بوزان
سوار جها ندر اوینه او کیم

آقایمده ان وینه

آقایمده ان وینه شیر نر
یاد ابتر دواو محمدر لیر
محمد و اتش ملعون مکر لیر
کمرش مور کیش جگش بوزن
جها که کمرش خون آتوم
محمد خرب کوران تا ۳
دانش نفق سر کوران بیک
فضیل در شس عقم نفق خون
عقظنفر شست وینه بیک
اینه عقم شست بخوار
به ملوانی بیا مش صر قریله
آقایمده ان مثل اردا
یاد ابتر دواو محمد بقیین
ارمیت بر سر و دماوه
جنی محمد صد راوران و
دانش سر جهمر دینه اردا شیر
ثقت مکر و جسر بیا ف
دانه شنه محمدر بقیین
جهمر شنه دینه کیم
دست بر دینه شیر بیکم
دانش کیم دینه خیار
وات به معصوم بیکم
صد هزار سوار تو بیکم
جبهه بیکم مکر و دما
بیا کوا بیکم چون عقظنفر به
به وینه شیر جبهه بیکم
دانش مکر شونی بعد زین
به بیکم بیکم بشو بیکم

محمد را تش کور به کهر
بای دیو روبرو خد او به پیر
شعری در پیش مرمر آتا بفران
والتشای وایه چشمتن تبر
کر زش کران صد سمن بیک
والتش تر سه چون با مر حق
یا وایه ز او چه مر مر
بغضب کر زش مر و بالایی
محمد ضرب او کور معلوم
شعیر مهر بر کشت خلد ف
با هر چون و صند به باک
شعری چه ضمه آلدی لا جورد
دیش که مر مر بوینه خیا
شعرو ات لایه بخدی کلا

چشمتن مر بوینه کت بنی بنی
هر چیت کت میو مکه
برش جکیانش اهر بک آن
محمد به کت مر مر مر مر
ار به ووشش مر و و و و و و
به ضرب شمشیر چون کوروش
صد من کر زش جی کک مر
والتش جی کور به کهر
وزمین تیک الشر چنی مون
هر چه فرق سیر بر زش تاش
مر مر چون غم غلطان کرد
چنی کلند ام تا ش مکد
بر ویشش کس دشمن مر
المر محمد کیکانش بول تمام

حلقه دیم

حلقه دیم بر پیش مر و مایه
والتش تر سه او بلی ویش
فصیل ویش لاشه مر مر و و
والتش بقوشن پلید شوم
کوسین بجار مر مر و و و و
چند زخمت که داند ام کس
به کت شوه ویش ان نین
مکد او سوت کون بابو چه
قاسم ز یوحین حسن
المر یوی مست بزانو بفت
هر چند من رنجم چنی شان و ابو
اونز رخ زام بر زمین تر
چنی رخ زام شو شش جگر
کاغذی نشت بچون و و و

نه وینون بچیم یفته کفار
یک موجه اندام او بنور شش
غلطان به تخت وینه غلطان
تمام کت بیک بکران بجوم
به چهار طرف حصار کوروش
بنی کت در ویده ننا کس
ویش ان زامدار کر وایش کرد
چه حال در دم ندر و و و و
نشان من کس اکس
من شان و شتن کافران چه
نشان شمر چه من جیابو
چنی رخ زام مکد و خفت خنز
ویش و شت نه پنهان لاشه غلطان
هر کرد چه غم غم خسته بخلا

بوقت بلوقت بشو براده

کاغذ پر محنت چو جوانان

بوات مجر سخاوت مشکلم

ارمبوت برود بر وای احوال

مکبای شمال بر ویش پیام

محمد ویشال شب کیر

وانش ای شمال نیازم ایرن

بتا و تعجیل بشو براده

بای شمال وانش ای بر کیر

شمال عرضش سفت کیر بینه

در ترجه نوله شمس زین بال

نقش و انز بر تشاوی بحر

رسوالله وات بریر چشمن

مشکلم گفتن بتو امیرن

بر ویش برکت رسول الله

پشم بیاد و ان نیاکه نمان

منه و برودن کوتا منز

عرضت بر ره بهار شمال

ولای محمد علیه سلمه

مرد و نواخ کاه بوی عبیر

مشکلم گفتن و تو امیرن

بر ویش برکت رسول الله

عرفت مکیر و ان دیدار

روشن نیازی شرمه بنوه

شبه به مدینه بهارک شمال

رو بروی محراب رسول

بای شمال اما احوال کشین

اصحابی بخت

اصحابی بخت ب مجر شراد

رسول مورش کیر مطا

اصحابان و ان بار رسول حسین

چهار زریلع مجر شفت

بر غم زای کور شیخی مد قین

وانش رسول جگام و ان

وانش طایفه ملک و حسین

روان به قمر و به پادوسر

پیر زای به جونا ندر

دیکه شای مردان پوش جان

نرس است گفتن چو مشکلم

وانش مر مکی و درون

وانش علی قرضم بن و ان

علی دات ای ناز چیه تنه

خطش لای بدست رسول الله

وانش خدا یا بتومان سیرد

وانش چشمن و ان سبک شمش

آه سر دگیت و نینق و نقت

وانش بقمر و لعل کمره زین

ز لیل کام قوم دست کفایت

سردار مستقیم برانش قفیلین

ولدر حب مکان ویش آوردر

آمانش ولدی شای سرداندا

ولدر نواز و ویش بوسوا

میر و مویا بر و زین

بدعی ویش ویش ویش ویش

و فرشته قرضم دان پنت

برچی سواج سردار پنه

تا گفتوگو کنان جد و جدی در
 قهر به مهر آمد و دلش زین کرد
 چه روینه بشود و بشود سوار
 روش که در دولت طایفه کفا
 رسول و پندش بر این دیش
 تا که ز اما نشد به بیان سار
 دل دل نیست نبال وینه که تر
 یاد به منزل دای غنچه
 دیش سحر او سپای به شار
 تمامت پرست طایفه کفا
 چه سرتادان تمام هر پوش
 چون در بیای قل ز اما غرض
 دیشکه سحر او وینه سنگ خا
 بار حق گفتن لاد و بان
 صد هزار سوار وینه بشود
 گفتن نمیدان در یاد
 فکرش که در دیش به کام پایو
 اوز کو به پرست کام که کشایو
 به او سپاهین بخدای کلام
 محو چیتان که دن قتل عا
 سالت مکتوبه اور دای به شار
 دیش بشیر زمره ران بسوا
 چیش و چون جد دست قوایت
 قهر شریک به خور و به خور
 دیر به اندوه درون پر خور
 به سرحد جیکر گوشه دیش
 به موای صبح مکتوبه جد دست
 چند فرسخ به نان لودای
 به سرحد جیکر گوشه دیش
 به موای صبح مکتوبه جد دست
 چند فرسخ به نان لودای

خیمه ز رستون

خیمه ز رستون آفاق لای دور
 بیرون جد اور دای مکتوبه
 به ربه پر آب مکیلیا خور
 دیشکه خیمه و یارن جد دور
 قدر به اور دای کافر خور
 موات تیرد اشانه نوریل
 روش که در دوشه وینه بشود
 هر چه که احوال بکنو به پرست
 قهر کت به پرست و لاشه دیش
 بوینو خیمه کیشن نا جادو
 یاد به خیمه آفاق رستون
 کوشش کت به پرست یاد به رست
 دیش تیرد اشان و کوشه
 نور دای کسریا جادو
 شری دیش کنار خیمه بشود
 مور ز نو و چون غل شخت
 بوینو کن و خیمه دیش عیش
 بزا نو وینه رستون یاد شون
 دیشکه ی سران مدان بوکا
 رست ینان و بان قهر ز افقا
 او نور بشیرن اثر کرد زل
 دیش جید رن نشان نزل دل
 شناسش دیش به شک جید
 جویای یک جیک جیکر
 دیش که در سله آیه پرده جادو
 ماله شری به پاشن چن رکاب
 عداوت پیشون جنت جادو
 شونپای علم سوز به مطفی

علی است پیش رسول سیم اندام
 به طور که کردن جیست قتل
 به خنجر از روی به نهایتن
 سپای کابین شهر که دین
 وانشین حضرت سپای و جیش
 سردار معتمد بر اش فیلدن
 جوی آب که بر بر اندیش
 مکه مبارک بگیرد به دیش
 کعبه بگردید که بت ن
 بر طرف کرد دین امتان
 محمدی گشت با و چار
 به طور و ستن درونان
 ارشاد تو را دفر ز نرون
 بکرامت مزانی حکون
 پیدایش مکرر میگفتن و لا
 جبر اید شفت دست کرد
 کاهه ز الفقار کاه کاه صحرای
 کونیتان بگرد قتل عام
 مکرر مکرر مکرر قتل عام
 نمره دریا به جگر کاه
 محمد شفت نفی شیر نر
 جیپان لدران بر آماور
 موریزالوا اولی بوی دیش
 چغنی زوخ نلام کور بر اندیش
 یاد به جید بر بیک دیش سحر
 مرادش اید به با و ابه مقهور
 برادر که کردن جیست قتل

جید به پای جید

جید به پای جید دلدل
 بونیا بنوش وینه و ستان کفن
 جید به پای جید رسول سهر
 داشتین محمد و شرف
 محمد جید رسول کرد نور
 یک سهر ریش زان غلظ
 جید روات محمد جیش مرآتین
 نه چو که شعری انظار رتن
 جید روات کرد نه جیش زربان
 یاد بشعری آموی مشک من
 شعری دیش حال از چون آفتاب
 گفت خاک پاش بونیه ممتاب
 او نه تو وضع کرد ویر و کین
 دینه رین یوسف کنعان
 او ساجو و ما جید صفه
 کیش ز الفقار سهر نر
 هر جوقت هیچ توقت ابوا
 یا و با قتل جی کوران هزار
 ایوار به آما سپای روم نر
 سهر میان در لاد کیلیا جید
 عیال الفقار کرد و شرف
 ریش کرد نه جیش ابر شیم طمان
 نکرشان خواب او شو تا سحر
 نباه کوران بونیه نر
 معتمد آما و جی نر
 رسول کیاست دلدل کلند
 اکرم نیادون اید شو و لامان
 سحر بر حاتم مکرر دین جید کین

عا مکیروم به ضرب کند
 شریوات رسول شود بدو
 پیچدین آوان نزاروم قبول
 بقول رسول مسلمانان
 صد لغت بملات ملات پرش
 به حکم حکمت به کرامت
 خداوند خدای موقت آسمان
 مانک خورینون چنی ستارا
 ارمیوت برس سرور دماوه
 وات بخند اندر ترا و نردن
 رسول موسی را چنی کورای غم
 هر چنی که شریوات به پرش
 او شوتا سم ملعون نکر خواب
 سحر به سپای حورشیه خاور
 ایوه هر دستان مکرون بجهنم
 بواچه ولای کور کراوه
 مبان بامت جان فدای سحر
 بنده خداوند جهان ستان
 چه در دنیا نین رسد کیش
 به ملک به املک به سعادتن
 آخری شنده هر جا جهان
 به چتر و ستون چون شدرار
 مسلمان به بشو براوه
 ننه دسرد و بردن
 جواب نامش بر دولتی معتمد
 یکیک وات بملک کور به انیس
 نامه کوی مشرق سرکش افتاب
 سرکش چه چرخ کرد درون

سپان نیکه

سپان نیکه آما کیریز چون سحر
 سحرش مردان کشت زلفقا
 هر چه وقت چاشت تابش
 ریشک سپای ویش مقین ملعون
 نغزش بکجا چو که نوریز
 کرز کرانیش بر دبالد سر
 آتیش نو بفرق حیدر
 ش مردان کرز بر سر زوی
 ملعون بوسینه حول سپان
 دینه غلظت غلظان خون به
 معتم آما دیش فقیل کیشان
 چهار استخوانش شکستن بهم
 ارکان دولت وزارت بنا
 بوی یکدی هم صلدی
 شش شش کوی قاف به نظر
 بزم قتل عام طایفه کفار
 پنج هزارش کیر دشت ناکل عام
 پنج هزارش بین سرگون
 در بر دمد را چنی مرتضی
 چش مردان مد راوران در
 غلظت ش کرد بخا و غلظت
 ریش نغرق سراز کور کرا
 آما در میان تخم به غلظان
 بر زره مغزش آوارن خون به
 بر زره مغزش و جای پشیمان
 ارواحش لوان در روی صدم
 آور دلد ویش به صلد
 بام غویکیزین هر کشت و جای

ارکان دولت آصف پنا به

چنی معتمد آمان و سخن

ار بقول من کو بکدی کار

چنی کل جسمت بین و سلام

دین مصطفی کبر می قبول

تا آخر جنبت بهود جهان

معتمد و اتش ارکان دولت

بکرمی او دین بر است بیقین

معتمد چنی قوم خویش فرزند

علی او ان دی مور بزاویه

بنده خداوند امت رسول

اوسا بود ما علی مرتضی

بقول خدا رسول سرمد

معتمد و اتش حمید صفه

به قدیم ایام اسلام بجای

کو هراشت کرد به درج دین

والله خا پریت بهود کلزا

نازین ای سپاه بهود کل عا

ایمان با درسی بخند او رسول

محمد بهود شفا خوانان

ای دین مزه به عیان دین

اخیار کرمی کل جسم او دین

روشن آستانه شامردان کرد

کردین به حرمت در جای

به بیره و بکیان کشت قبول

واتش معتمد اید من رضا

شوی به رس توبه محمد

جه فرمان تو نشو ناوبر

نزد سرزمین

نزد سرزمین بر نازیندنا

دست معتمد کرت و بان دست

بقول خدا بکفته رسول

شعر جلدی حق ایدش با مراد

اوسا بود ما علی مرتضی

شهر و بیدیت مقام فاضل

بلدم بشر طلی نکیلی چه دین

معتمد و اتش بقول خدا

بحق خدا ای رس خدای بهر

عاشق شهر و دیشم به و دیشم

معتمد با رحیمه صفه

یا و ابولات ملک اقلیمش

هر بیت خانه بردش کان

شهر و بیدیت فاضل کرا

شعر بر کنیز دیم هر بنده نان

عقد شمرش ان به محبت

کردش انینکاح ایجاب قبول

چنی محبت نشو بشت در

واتش معتمد چنی رضا

اهل حیات طایفه رجیل

بقول شیطان مرطوب و لعین

هر نازیندنا نمجوم کرا

چی دین مزه به نشو ناوبر

روشن نمیدینه مبارک آورد

روان به چنی و امند هاشک

بقصر جام ریز تخت میفش

سویا نشو تا هر بانه کشت زمان

پسر دیشم دست وزارت پناه

آفتاب چه مشرق سرکش و بر

رویش کرد غمگانه مبارک حیات

کج بکشد چو لعل کج خیزد مینه

بر دو دیلایت شهر مینه

علاء محمد شریو کلند ام

شین دلدی رسول علیه السلام

شعری در شریع رسول سرور

گفت غناک پاشو دینه قمر قمر

رسول سرور در طاعت ان بهم

مبارک شریات کیاست و چرا

تمام شد تمام با تهنواری

با تهنواری دل به فراری

اسم مشهور نبی الهی غا

مکرون ز لایحه صبح تاب غا

جهیور دانم آ به تمام

بر محمد بر صلوات الله

هزاران درود و هزاران

نظم بر محمد علیه السلام

نات شد بدست حقیر فقیر محی الدین

پسر سید عبد القادر

در قریه یسور سکونت داریم

۱۳۵۵

زرم رز رز رز دنا مودن

بر دو دیلایت شهر مینه

کودزی دیو دیو دین

بر دو دیلایت شهر مینه

نمائش است در کاف

شین دلدی رسول علیه السلام

به دعای پسر نوروز

گفت غناک پاشو دینه قمر قمر

ایرانی بنو خرد

مبارک شریات کیاست و چرا

بر رقی ذیل مکان

مکرون ز لایحه صبح تاب غا

نمائش است در کاف

بر محمد بر صلوات الله

نمائش است در کاف

نظم بر محمد علیه السلام

نمائش است در کاف

نمات شد بدست حقیر فقیر محی الدین

نمائش است در کاف

پسر سید عبد القادر

نمائش است در کاف

در قریه یسور سکونت داریم

نورش بر ابرو و در پای می کشد

بسم الله الرحمن الرحيم

و به جبهه مشرق

ب.؟ میدان پهلوان پشته

که بخون رسیده بود

پیوسته است

مجلس و اسرار

2,

سید محمد حسن

از فیض بر

دستور - دستور

دو صفحہ مضامین

ان کی کوئی سہولت نہ ہے

والتبرع به

دستور

2230/10

7. مواد

من التوبة في كل ليلة من شهر

١٢٢٢

کتابخانه ملی ایران

دینار

در دل نه رنج

2

کارخانه
35

درین خطه...

مقام

بر...

...

...

...

...

[Large dark stain obscuring text]

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...